

MAJA LUNDE SORA DE ZĂPADĂ

O poveste de Crăciun

Ilustrații de LISA AISATO

Traducere din norvegiană de Simina Răchițeanu

arthur

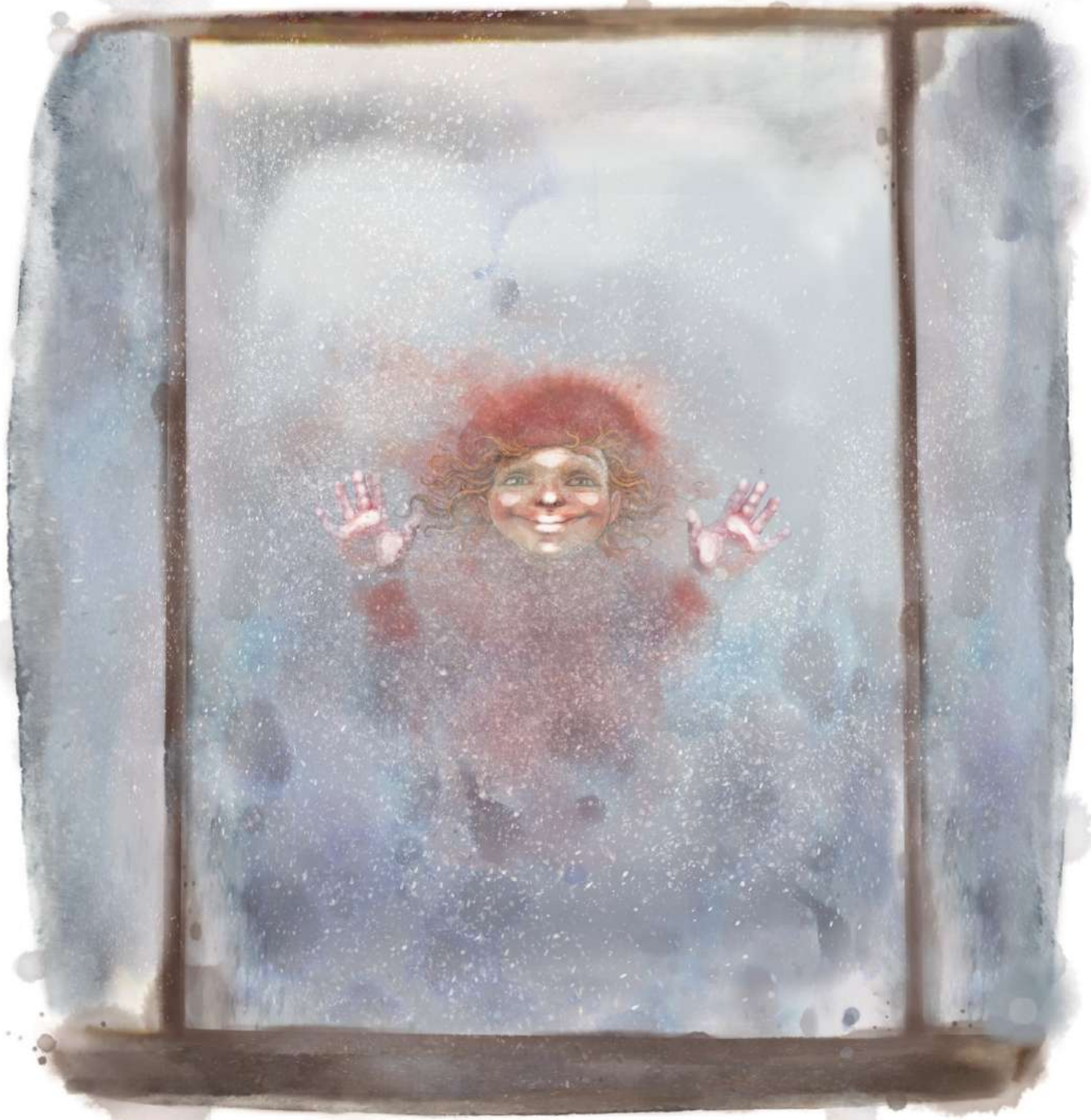
CAPITOLUL

I

A cum îți voi povesti despre Hedvig. Despre cum a devenit cea mai bună prietenă a mea și despre cum am pierdut-o. Îți voi povesti și despre sora mea Iunia, care nu se mai află printre noi, dar încă își face simțită prezența la mine acasă.

Prima dată când am văzut-o pe Hedvig, stătea cu nasul lipit de fereastra bazinului de înot. Nasul ei a fost primul lucru pe care l-am observat. Și mulțimea de pistrui ce se înghesuia pe nasul ei. Stătea afară, singură, și privea înăuntru. Ninge, zăpada i se așternuse pe căciulă, pe părul roșcat ce-i ieșea de sub ea și pe paltonul de lână, care, de altfel, era și el tot roșu și semăna cu un costum de spiriduș.

Înotasem o bună bucată de vreme. Înotam adesea în perioada aceea, aproape în fiecare zi. Făceam ture întregi de bazin, parcurgându-l dintr-un capăt în altul. Stăteam mai mult sub apă decât la suprafață, scoțând doar capul din când în când ca să respir, după care mă scufundam iar sub apă. Mi se părea că mișcarea în sine avea un ritm plăcut. Scoți capul, inspiri, dai din mâini, bagi capul, expiri, dai din mâini. În timp ce înotam, nu eram nevoit să mă gândesc la nimic altceva, mă gândeam doar la respirație, la turele de bazin și la apă. Și, oricum, după un timp, am devenit destul de priceput. În plus, dacă înoți în fiecare zi, este destul de evident că vei reuși să înoți din ce în mai repede. De fiecare dată când încercam, reușeam să devin cu câteva zecimi de secundă mai rapid.

De fapt, începusem să înot doar pentru că și John începuse să înoate. Era cel mai bun prieten al meu și niciunuia nu ne plăcea fotbalul, așa că mai rămânea înotul. Apropo, și el a fost la bazin în după-amiaza în care a apărut Hedvig.

Ajunsese mai târziu decât mine. Îmi amintesc că stătea pe marginea bazinului de înot și tremura. Se uita la apă de parcă i-ar fi fost teamă să sară în ea. Am înotat până la el, am ieșit din apă și m-am dus lângă el.

— Salut, a spus John.

— Salut, i-am răspuns.

— E rece? a întrebat John.

— Puțin. Cam ca de obicei.

— Bine, a spus John.

— E mai rece afară, am zis.

— Da, a spus John. Ninge.

— Da, am întărit eu.

— Dar ieri a nins mai mult, a spus John.

— Da. Poate.

— Da, a spus John.

— Da, am zis și eu.

Apoi niciunul n-a mai spus nimic. Vedeam cum apa mi se scurgea de pe corp, picurând jos pe gresie. *Pic, pic, pic.* M-am gândit că trebuia să spun ceva.

John cam dărdăia de frig; acum stătea cu mâinile strânse la piept, de parcă s-ar fi îmbrățișat singur. I se făcea frig atât de repede, dar nu era de mirare, doar era scund și subțire ca un băț. Cel mai scund din clasă, la fel ca mine. Asta aveam în comun.

Acum probabil îți imaginezi că John și cu mine eram prieteni doar pentru că eram amândoi scunzi și foarte slabi la fotbal și fiindcă nu aveam despre ce să vorbim. Dar de obicei aveam foarte multe lucruri de povestit. Cel puțin mai demult. De fapt, începeam să povestim încă de dimineață, din clipa în care ne întâlneam în drum spre școală, și până seara, când fiecare trebuia să se întoarcă la el acasă, înaintea orei de culcare. Niciodată nu trebuia să mă gândesc ce ar trebui să spun când eram cu John. Era ca și cum aș fi avut un buton care, odată apăsat, făcea cuvintele să țâșnească din mine ca o cascadă, în fraze lungi, care nu se opreau decât pentru a-i lăsa și lui suficient timp să răspundă cu tot atâtea cuvinte. Și cu tot atâtea râsete. Pentru că John și cu mine râdeam incredibil de mult. Râdeam atât de tare, încât ajungeam să ne rostogolim pe jos, tremurând de atâta râs. Șirag de râsete, îi spunea mama. Ea spunea că râsul nostru era cel mai frumos sunet din lume, că se auzea de parcă din gură ni se rostogoleau niște perle rotunde și albe.

Dar așa stăteau lucrurile înainte. După ce-a trecut vara, nu am mai râs împreună. Și acum, de fiecare dată când mă întâlneam cu John, trebuia să mă gândesc bine la ce-aș putea să spun. Îmi ieșeau pe gură aproape numai propoziții scurte. De cele mai multe ori despre vreme. N-am mai vorbit niciodată atât de mult despre vreme ca în ultima jumătate de an. Și eu, care credeam că vremea e o chestie despre care discută numai adulții.

John a spus că nu mai rezistă să stea pe marginea bazinului și să înghețe de frig. Nici eu nu mai puteam să stau acolo, cu apa scurgându-se de pe mine, așa că am sărit amândoi în apă.

Am continuat să fac ture de bazin, dintr-un capăt în celălalt. L-am văzut pe John înotând în dreptul meu, dar nu mai reușea să țină pasul cu mine. Devenisem mai rapid decât el în ultimele luni, fiindcă înotam mult mai des decât el.

Scoți capul, inspiri, dai din mâini, bagi capul, expiri, dai din mâini.

Dar brusc nu am mai reușit să mă concentrez. Am descoperit că instructorii de înot își decoraseră biroul de Crăciun. Agățaseră luminițe colorate de-a lungul tuturor ferestrelor dinspre bazin.

Da, Crăciunul. Mai era puțin până la ajunul Crăciunului. Cea mai grozavă zi din an...

Multă lume consideră că ajunul Crăciunului e cea mai grozavă zi din an, dar eu am și mai multe motive să cred asta. Ziua mea de naștere e tocmai în ajunul Crăciunului. De asta mă cheamă Kristian. Și în anul respectiv împlineam unsprezece ani. Era cu adevărat un bun motiv de bucurie. Dar eu nu m-am bucurat deloc. De fapt, eram destul de îngrijorat fiindcă nu știam ce se va întâmpla cu Crăciunul.

Sunt sigur că ai anumite păreri despre cum ar trebui să fie Crăciunul. *Unde* ar trebui să fii, *ce* anume ar trebui agățat în pomul de Crăciun, *cum* ar trebui să miroasă, *cu cine* ar trebui să îl petreci. Și în mod sigur ai prefera să fie la fel în fiecare an. Și eu gândeam la fel. La noi acasă, Crăciunul obișnuia să fie în felul următor:

Mama și tata împodobeau bradul de Crăciun cu o seară înainte de ajun, după ce eu și surorile mele mergeam la culcare. Și a doua zi dimineața, când mă trezeam, mă temeam de fiecare dată că poate nu au reușit să termine de împodobit. Deschideam ușa de la cameră cât mai încet, mă strecuram pe holul de la etaj până la scările ce duceau spre parter. Acolo mă opream puțin, să verific dacă se aude ceva. Ce așteptam eu să aud erau micile sunete ce vesteau sosirea Crăciunului: clinchetul îngherașilor de porțelan așezați pe polița de deasupra șemineului, trosnetul lemnurilor care ardeau de zor în vatră și muzica pe care mama obișnuia să o pună – un cor de băieți care cânta colindele *Noapte de vis* și *Cerul și pământul*. Corul acela de băieți cânta atât de frumos, încât de fiecare dată mă trecea un fior când stăteam acolo să-i ascult.

Când eram sigur că sunetele Crăciunului erau toate la locul lor, mă furișam pe scări în jos. Apoi mă îndreptam spre ușa sufrageriei, în fața căreia trebuia să mă opresc din nou. De data asta voiam să adulmec. La noi acasă,

mirosul Crăciunului era alcătuit dintr-un amestec de ace de pin de la bradul împodobit, tămâie, turtă dulce, clementine, scorțișoară și cacao cu lapte, care, că tot veni vorba, e cea mai grozavă chestie din lume. După ce simțeam că într-adevăr miroase a Crăciun, îndrăzneam să deschid ușa sufrageriei.

Prima dată trebuia să mă opresc și să clipesc, pentru că sufrageria era de nerecunoscut datorită decorațiunilor, și totul era atât de frumos, și primitiv, și minunat, și aurit, că aproape mi se tăia respirația. Dar apoi îi zăream pe mama și pe tata, care amândoi mă îmbrățișau și îmi urau „La mulți ani!“ și „Crăciun fericit, dragul nostru băiețel!“ și îmi ziceau „Vino aici, să bei cacao cu lapte și să iei micul dejun alături de noi“. Și la masa acoperită cu față de masă, pe care se aflau nespuse de multe bucate, surorile mele așteptau zâmbitoare. Ne uram unul altuia Crăciun fericit: mica Augusta, care e născută în august, eu, Kristian, cel mijlociu, născut în ajunul Crăciunului, și Iunia, cea mai mare, despre care probabil ghicești în ce lună s-a născut.

...Iunia, sora mea. Fusese prezentă în fiecare ajun de Crăciun. Dar anul acesta locul ei de la masă avea să fie gol. De fapt, Iunia nu mai era printre noi. Murise și fusese înmormântată în cimitir. Și atunci nu-i de mirare că, în după-amiaza în care am tot făcut ture de bazin, m-am întrebat cum va fi de Crăciun.

Am încercat să mă gândesc iar la înot. Scoți capul, inspiri, dai din mâini, bagi capul, expiri, dai din mâini. Dar apoi nu am respirat corect și am înghițit apă. Mi-a intrat în nas și în gât. Am înotat spre capătul bazinului, m-am ridicat în picioare și am început să tușesc. Și pe Hedvig am descoperit-o când eram în apă și tușeam. Ea stătea afară în zăpadă și privea înăuntru. Își lipise nasul pistruiat de fereastră, până când geamul se aburise cu totul din cauza respirației ei. Brusc, a observat că o priveam, a făcut câțiva pași în spate și s-a uitat la mine cu mirare. M-am uitat în jur; nimeni altcineva nu o văzuse. John înota dintr-un capăt în altul al bazinului și vedea doar apă. Dar eu o văzusem pe ea, și ea pe mine. Apoi mi-a făcut cu mâna, în semn de salut.

Așa că i-am făcut și eu cu mâna, în semn de salut. După care mi-a răspuns cu cel mai mare zâmbet pe care îl văzusem vreodată.

CAPITOLUL

2

Când am plecat de la bazin, fata era tot acolo, așteptând în ninsoarea ce continua să cadă din cer. Nu mai stătea lângă geam, ci la intrare. Paltonul ei roșu radia în lumina felinarului, iar zăpada îi strălucea pe căciulă. Țopăia de pe un picior pe altul, probabil voind să se încălzească. Apoi m-a observat, a zâmbit cu toată gura și a început să alerge spre mine, oprindu-se în fața mea, în zăpadă.

— În sfârșit ai venit! a exclamat.

— Da? am întrebat.

A rămas pe loc, privindu-mă. Nu știam ce ar trebui să spun. Era destul de evident că așteptase să ies afară. Dar de ce? O mai întâlnisem până atunci? Ar fi trebuit să o recunosc? O fi fost vreo colegă de școală? Sau vreo verișoară sau o rudă de gradul al treilea, cu care poate am făcut cunoștință la vreo reuniune de familie? Oricât m-am chinuit, nu am reușit să-mi amintesc dacă o mai întâlnisem. Și chiar cred că mi-aș fi amintit fața aceea. O față mică și pistruiată, cu ochi verzi ce străluceau în întunericul iernii, o gură mare și zâmbitoare și cu ditamai strungăreața între dinții din față.

— Mă numesc Hedvig, a răspuns fata. Stai puțin, trebuie să mă prezint cum se cuvine, cu numele întreg. Hedvig... sigur, mi-aș dori să pot spune că mă cheamă Hedvig Victoria Johanna Rosendal Ekelund sau ceva asemănător... dar ar fi o minciună. Și nu-i frumos să minți, mai ales când întâlnești pe cineva pentru prima oară.

S-a oprit puțin să-și tragă sufletul, un lucru foarte înțelept din moment ce cuvintele îi țâșneau din gură cu o viteză amețitoare, și, dacă nu ar fi stat acum să-și tragă puțin sufletul, probabil ar fi leșinat. Apoi a întins mâna și a spus:

— Mă numesc Hedvig Hansen, din păcate. Hedvig Hansen. Poate îți imaginezi că e ușor și simplu. Unii oameni spun că e foarte practic să te cheme Hansen. Dar ei spun asta fiindcă cel mai probabil au un nume mult mai interesant și pur și simplu nu și-au imaginat cât de plictisitor și banal e să te cheme doar Hansen. N-am primit nici măcar un al doilea prenume, un amărât de Anna sau Eng, sau măcar de-ar fi reușit să pună între Hedvig și Hansen un nume plictisitor, ca Gerd. Știi, n-o să-i iert niciodată pe ai mei pentru că n-au reușit să aibă măcar un dram de imaginație când mi-au pus numele.

— Ăă, am răspuns... Aha...

Atât am reușit să spun. Nu mai întâlnisem niciodată pe cineva care să vorbească atât de mult și de repede, și oricum nu era bine să ai un răspuns pregătit pentru orice situație. Dar apoi i-am zărit mâna, care încă era întinsă spre mine, așa că m-am grăbit să îi răspund la salut.

— Mă numesc Kristian. Kristian Wilhelmsen.

— Îmi pare bine, Kristian, a răspuns Hedvig. Nu ai idee cât de mult mă bucur să te cunosc. Mă bucur extraordinar și sfâșietor de mult.

— Păi, nu, nu am, am zis.

— Mergem? a întrebat Hedvig.

— Da, am răspuns.

Trebuia să mă duc acasă, iar dacă Hedvig voia să mă urmeze nu prea puteam să o refuz. A început să țopăie în dreptul meu, părând „extraordinar

și sfâșietor“ de bucuroasă. Nu cred că-mi aminteam să mai fi văzut pe cineva atât de bucuros.

— Ai înotat bine, a spus zâmbind. Dintr-un capăt în altul al bazinului și înapoi. Dar și incredibil de repede. Cum ai învățat să faci asta? Cât timp ți-a luat să poți înota astfel? Exersezi des?

— Da, i-am răspuns.

— Îmi imaginez. Pare minunat să înoți așa, de parcă ai aluneca prin apă ca un pește, sau ca un rechin, sau poate ca un delfin ce sare de bucurie; știi, eu iubesc delfinii, tu nu? Arată de parcă ar zâmbi tot timpul, ai observat asta? Că delfinii zâmbesc? Eu cred că ei zâmbesc pentru că le place atât de mult să înoate, nu crezi? Pur și simplu zâmbesc deoarece se bucură enorm că se pot deplasa atât de repede prin apă.

— ...da, am răspuns.

— Tu nu vorbești prea mult, a spus Hedvig. Dar nu-i nimic, îmi place oricum de tine, ești atât de priceput la înot. Tu îți dai seama cât de norocos ești pentru că poți să înoți atât de bine?

— De fapt, nu m-am gândit la asta până acum, am zis.

— Ar trebui să te gândești cu multă atenție și seriozitate la asta, a spus Hedvig.

Apoi, pentru prima dată, a rămas tăcută câteva clipe. M-am uitat la ea. Acum nu mai zâmbea, ci se uita la mine cu o privire aproape severă, fiindcă nu îmi dădeam seama cât de norocos eram să pot înota. Și apoi am priceput.

— Și tu... Tu nu știi să înoți? am întrebat-o.

Hedvig nu a răspuns, dar i-au scânteiat ochii.

— Nu.

A inspirat adânc și a înghițit în gol.

— E cea mai mare dorință a mea, cea mai mare din tot universul, a răspuns ea cu voce scăzută. Cred că aș fi un om mai desăvârșit dacă aș ști să înot.

— Eu cred că pari destul de desăvârșită, dacă te ajută cu ceva.

Dar Hedvig nu a răspuns.

O vreme ne-am plimbat prin zăpadă, apoi am ajuns la Strada Mare. Era împodobită ca în fiecare an de Crăciun. Între case erau agățate crengi de brad, cristale strălucitoare în formă de fulgi de zăpadă și panglici roșii. Hedvig a întors capul și și-a ridicat privirea, uitându-se la luminile ce scânteiau deasupra noastră.

— Din fericire, în lumea asta sunt multe alte lucruri de care să te poți bucura, a spus.

— Probabil că da, am răspuns.

— Să nu uităm de Crăciun, a spus Hedvig. Nu e oare Crăciunul atât de minunat, încât inima aproape îți sare din piept, iar capul aproape îți explodează?

— Ba da, e destul de frumos, am încuviințat.

De obicei îmi plăceau foarte mult ornamentele de Crăciun agățate pe Strada Mare, dar anul acesta chiar nu îmi aminteam să le fi observat, cu toate că mai era doar o singură săptămână până la Crăciun; chiar nu le observasem până acum.

— Destul de frumos? a întrebat Hedvig. Asta e tot ce poți să spui despre Crăciun, despre cea mai frumoasă, cea mai minunată, cea mai primitoare și cea mai extraordinară perioadă din an?

Apoi din senin m-a privit aproape supărată.

— Știi ce cred eu?

— Nu...

— Eu cred că înoți prea mult.

N-am spus nimic și am simțit că încep să mă enervez. De fapt cine era fata asta? Fata asta care dintr-odată se afla lângă mine, voia să vină cu mine peste tot și vorbea despre lucruri pe care nu le înțelegeam? Și care apoi se prefăcea că mă cunoaște foarte bine?

— Înot cât vreau eu să înot, am răspuns.

— Așa să faci, a spus.

— Și tu de ce nu înveți să înoți, dacă tot îți dorești atât de mult? am întrebat-o.

— Nu e treaba ta! a răspuns Hedvig.

S-a uitat lung la mine. Și ochii au început iar să-i scânteieze, însă de data asta păreau să arunce adevărate fulgere.

— Atunci îți urez la revedere și să ai o cină plăcută! i-am spus.

— Mulțumesc, asemenea, poftă bună diseară, a zis Hedvig.

— De fapt, am luat cina deja, am completat.

— De parcă îmi pasă ce faci, a spus Hedvig.

— În plus, mi se pare că vorbești prea mult, am spus.

— Și tu ești mut ca o broască-țestoasă, mi-a trântit-o Hedvig.

— Salut, am spus.

— Adio și la revedere! a exclamat Hedvig.

— Acum plec, am spus.

— Bine, a zis Hedvig.

— Da. Foarte bine! am exclamat.

Apoi am mers prin zăpadă cât am putut de repede. Ce fată enervantă. Enervantă și incredibil de vorbăreață. Folosea atâtea cuvinte bizare! Sigur n-aveam s-o mai văd niciodată. Nici măcar pentru o clipă.

Dar apoi i-am auzit încă o dată vocea.

— Kristian?

Am continuat să merg. N-aveam de gând să mă întorc.

— Așteaptă! a strigat. Kristian, așteaptă. Îmi pare rău!

